

A II. BÉCSI DÖNTÉS SZÖVEGE

1990. augusztus 30-án volt a II. bécsi döntés 50. évfordulója. Ez a nap - érthető és érthetetlen - indulatokat ébresztett a magyar-román határ mindkét oldalán.

Lapunk I. évfolyamának 1-3. számában igyekeztünk bemutatni az esemény magyar hátterét. Azonban a teljes háttér, az okok felderítésére nem vállalkozhatunk. Ezért csak az egyezmény szövegét közöljük, remélve, hogy ennek ismerete is segítheti a döntés árnyaltabb értékelését.

DÖNTŐBÍRÓI HATÁROZAT

A román királyi kormány és a magyar királyi kormány azzal a kéréssel fordultak a birodalmi kormányhoz és az olasz királyi kormányhoz, hogy a Magyarország részére átengedendő területnek Románia és Magyarország között függőben levő kérdését döntőbírói határozattal rendezzék. Ennek a felkérésnek, valamint a román királyi és a magyar királyi kormány felkéréssel kapcsolatban tett annak a kijelentésnek az alapján, hogy ily döntőbírói határozatot minden további nélkül magukra nézve kötelezőnek ismernek el. Ribbentrop Joachim német birodalmi külügyminiszter és gróf Ciano Galeazzo, Őfelsége Olaszország és Albánia királyának, Etiópia császáranak külügyminisztere, Manoilescu Mihail román királyi külügyminiszterrel folytatott ismételt megbeszélés után a mai napon Bécsben a következő döntőbírói határozatot hozták:

1. Románia és Magyarország között végleges határként az ide mellékelt térképbe berajzolt határ állapíttatik meg. A határnak a helyszínen való pontosabb kijelölése román-magyar bizottság feladata lesz.

2. Az ekként Magyarországnak jutó, eddig román területet a román csapatok 14 napi határidő alatt ki fogják üríteni, és rendes állapotban Magyarországnak át fogják adni. A kiürítés és megszállás egyes szakaszait, valamint egyéb módozatait román-magyar bizottság azonnal megállapítja. A román királyi és a magyar királyi kormány gondoskodni tartozik arról, hogy a kiürítés és megszállás teljes nyugalomban és rendben történjék.